

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiæ Speculativæ Scholasticis Prælectionibus Et Exercitiis Accommodatæ Libri IV

Haunold, Christoph

Ingolstadii, 1678

Contr. V. Quomodo Fides sit sub Præcepto.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82733)

mentum, cui quodammodo ininitantur reliquæ Revelationes de honestate aliarum virtutum, vt conducente ad finem vltimum supernaturalem. neque enim puto dari vllum actum supernaturalem meritorium, qui non aliquo modo respiciat Deum vt Finem Vltimum Supernaturalem, saltem sub aliqua ratione confusa, iuxta ea quæ præcedentibus controversijs dixi.

CONTROVERSIA IV.

An & quomodo sit necessaria Fides Trinitatis & Incarnationis.

404. DICO 1. Fides explicita Trinitatis & Incarnationis est necessaria adultis necessitate medij, in Re, vel in Voto. Ita Suarez, Lugo, Pallav. & nisi fiat quaestio de modo loquendi, debet esse omnium. Probat. Illud est necessarium necessitate medij in Re, vel in Voto ad justificationem, quod est per se ordinatum, vt positivè concurret aliquo modo ad justificationem, & est sub præcepto, sicque continetur in dilectione Dei, & quacunq; voluntate Dei servandi omnia præcepta, tanquam in voto seu desiderio implicito illius, vt declarabo pluribus Tri de Euchar: sed talis est fides Trinitatis & Incarnationis. Nam imprimis adulti priusquam baptizentur, debent de his mysterijs instrui, vt habet Ecclesiæ praxis, & tunc fides explicita horum mysteriorum est dispositio illa de qua loquitur Tridentinum sess. 6. c. 6. præterea hæc fides est sub præcepto, vt videbimus: denique adultus non justificatur, nisi habeat propositum servandi omnia præcepta: ergo à primo ad vltimum, nihil deest, quominus sit hæc fides explicita necessaria necessitate medij in Re, vel in Voto.

405. Major difficultas est, an sit in Re necessaria necessitate medij. Affirmant quoad Incarnationem Lorca & Corduba vniuersum etiam de ijs qui Christum præcesserunt: Alij verò, vt Canus, Ledesma, Bannez, Aragonius, Valent. Sanchez, limitant hanc necessitatem ad statum legis novæ, seu post Christi adventum.

406. DICO 2. Non est in Re necessaria Fides explicita Trinitatis necessitate medij. Nam ex S. Paulo hoc non colligitur, nec ex eo, quod in Baptismi forma Trinitas explicitè sit invocanda; nam nec Baptismus est necessarius in Re, nec est necesse, vt suscipiens formam intelligat.

407. DICO 3. Fides explicita Christi nec ante, nec post adventum, est in re necessaria. Probat. à Suarez quoad primum membrum ex Tridentino, sess. 6. c. 1. dicentè, ante adventum Christi mysterium illud fuisse à Deo aliquibus Patribus declaratum ac promissum: supponit ergo non fuisse generatim omnibus manifestatum, adeoque fidem explicitam illius non fuisse in re necessariam. Secundum membrum probat Lugo ex oppositi duntaxat, quod simplices sapè non consequerentur

Gratiam in sacramento penitentia. Neque etiam ex S. Scriptura hæc necessitas evinci potest, cum intelligi possit vel de necessitate præcepti, vel de fide Christi non vt objecti, sed vt causæ meritoria, vel præcisè asserit, fidem esse medium idoneum ad consequendam salutem.

408. Obijcitur præcipuè S. Augustinus, qui pluribus in locis videtur exigere fidem explicitam Christi. Verum explicanda sunt, vt diximus de Scriptura; & cum loquatur etiam de illis qui fuerunt ante adventum, est etiam adversarij explicandus. Insuper etiam requirit fidem mortis & resurrectionis. Pari modo, quando Tridentinum hanc fidem numerat inter dispositiones, intelligendum est: Regulariter eam intervenire, sicut etiam enumerat timorem, qui non est necessarius necessitate medij.

CONTROVERSIA V.

Quomodo Fides sit sub Præcepto.

Veniunt hic dubia quædam practica brevissimè expedienda, quia passim in Summis videri possunt.

409. Dubitatur 1. Quorum articulorum fides explicita sit sub præcepto in lege nova. R. Esse fidem articulorum comprehensorum in symbolo Apostolorum; hanc enim exigunt Concil. Agathense, Bracharense, Cabionense, relata in can. Non liceat 18. de Consecr. dist. 4. & seqq. etiam à necdum baptizatis. Ratio est, quia Apostoli divinâ inspiratione comprehenderunt præcipua & substantialia capita Christianismi: atqui Christianus tenetur scire ea quæ sunt suæ Religionis substantialia.

410. Circa hoc tamen advertunt DD. communiter, non requiri sub gravi culpa notitiam exactam omnium quæ ibi continentur, sed sufficere si cognoscantur eâ ratione, sub qua verbis illis crasso modo significantur. v. g. satis est cognoscere, Christum esse Deum & hominem, quin distinctè cognoscatur vnitas in Persona & distinctio in naturis: item satis est, cognoscere esse tantum vnum Deum, eumque esse Patrem, Filium, & Spiritum S. quia distinctè cognoscatur vnitas naturæ in tribus personis. pari modo non est gravis culpa, ignorare, quod Christus sub Pontio Pilato passus sit, quod fuerit sepultus. Videtur tamen esse gravis obligatio, credendi explicitè, non solum Christum esse passum, sed esse crucifixum, quia non solum Apostoli distinctè commemorant, sed etiam Crucis signum velut insigne gentilitium Christianorum est à Christo constitutum, & ideo communiter docetur, esse gravem obligationem nosse formationem Crucis.

411. Secundò: probabilius est, esse gravem obligationem credendi explicitè descensum ad inferos. Ratio est, quia licet aliqua eorum, quæ ab Apostolis solum vt circumstantiæ articulo-

fff

rum

rum sunt recensita, possint non esse sub gravi obligatione, ut sepultura, attamen quivis articulus videtur esse sub gravi obligatione: atqui descensus ad inferos est specialis articulus. Nec refert, quod non exprimitur in symbolo Nicano: nam ut notat S. Thomas, ideo omissus est, quia non erat circa illum orta hæresis: sicut etiam in symbolo Athanasij plura omittuntur, quæ in cæteris continentur.

Tertio: Circumstantia tertiæ diei resurrectionis, non videtur sub mortali esse præcepta ut explicite credatur. Nam licet sapius Apostoli eam expresserint in prædicatione Evangelij, quandoque tamen omiserunt. Sic S. Paulus ad Rom. 10. *Si confitearis, inquit, in ore tuo Dominum Jesum, & in corde tuo credideris, quod Deus illum suscitavit à mortuis, salvus eris.* & S. Petrus in die Pentecostes prædicans act. 2. *quem Deus suscitavit à mortuis solutis doloribus inferni.*

412. Quarto: videtur esse gravis obligatio credendi circumstantiam illam explicite: *Sanctorum Communionem*; satis tamen est, ut notat Castro Pal: & alij, credere in genere, dari aliquam Communicationem spiritualium bonorum inter fideles, licet ignoretur qualis illa sit: continetur enim hæc communicatio tanquam effectus in Vnitate Corporis totius Ecclesiæ, nam cuiusvis corporis membra sese invicem juvant.

Præter ea quæ in Symbolo continentur, & sunt ideo credenda ut non ignorentur, cum non sint objecta operabilia, sunt alia objecta operabilia, etiam sub gravi obligatione explicite credenda: de quibus

413. Dubitatur 2. An explicita notitia Sacramentorum sit sub præcepto. De Baptismo & Pœnitentia id certum est; & licet quis in infantia baptizatus sit, debet tamen postea habere probabilem notitiam, quod huic præcepto sit satisfactum. Pœnitentiæ verò notitia præcipitur, ob probabilem illius necessitatem aliquando futuram. Quoad Sacramentum Eucharistiæ etiam constat ex eo, quia exstat præceptum illud sumendi, & quidem sumendi cum debita reverentia. Non videtur tamen esse gravis obligatio sciendi absentiam materiæ, vel ejus omnimodam desitionem. est etiam gravis obligatio cognoscendi Sacrificium missæ, cum existat præceptum Ecclesiæ audiendi missam. Quoad reliqua 4. Sacramenta probabilior est sententia, non esse gravem obligationem ea cognoscendi, quia non est præceptum grave ea suscipiendi.

414. Dubitatur 3. de præceptis Decalogi. 2. Ejus notitiam esse graviter præceptam, hoc ipso quod illa sint præcepta vniuersalia pro omnibus; non quidem ut quis memoriter & ordine possit recitare, sed ut saltem singula ita sciat, ut si de aliquo interrogaretur, dicere posset, esse vnum ex illis.

Dubitatur 4. An præceptum credendi hos articulos sit humanum, an divinum. 2. Esse divinum, quia Apostoli accepere mandatum à

Christo, hos articulos prædicandi: ergo fideles sunt obligati eodem præcepto, ut audiunt à eo dant.

CONTROVRSIA VI.

Quenam sit obligatio confitendi Fidem.

415. Dubitatur 1. An Confessio exterior sit proprie actus fidei, & consequenter præceptio externa sine interna infidelitate, sit peccatum contra fidem. Ratio dubitandi est, 1. quia non apparet, quomodo illa confessio exterior sit motivo fidei formali, specifico & proprio: quia negatio fidei merè externa non expellit habitum fidei, quem tamen expelleret, si esset actum contra fidem. 2. Tamen cum S. Thomas affirmativè. Ratio prima est, quia Veterum auctoritas Dei in loquendo, meretur & respectum non solum internum & intellectualem, sed etiam externam manifestationem internæ objectionis, sicut Majestas Regis non tantum requirit internam reverentiam & recognitionem, sed etiam externam manifestationem hujus recognitionis datâ occasione exhibendam: & sicut non debet servum pudere Domini sui, ita non debet fidelem pudere suæ subjectionis erga divinam Auctoritatem. Unde non solum est interverbia, nolle credere Deum loqui, quando apparet credibile Deum loqui, sed etiam est interverbia, exteriùs simulare, se non revereri internam objectionem Dei: ergo jam apparet in confessione exteriori honestas objectiva quam intendit habere piæ affectionis, nempe obsequium & reverentiam concernens auctoritatem Dei in loquendo. Secunda ratio est, quia, ut notat Lugo n. 10. quia habitus voluntatis potest per quandam redimutionem extendi ad ea omnia objecta, quæ aliquo modo participant principale motivum illius habitus: sic creatura amatur propter Deum habitu Charitatis; sic propter amicum amantemque famulos: sic habitus latræ & dulciæ inclinatur ad colendas imagines Dei & Sanctorum. Quia ergo confessio exterior sit signum interni assensus cui substituitur, & quem habitus fidei principaliter intendit, non est mirum, si ad eundem habitum spectet etiam hoc signum imperare. Et sic responsum est ad primam rationem dubitandi.

Ad secundam dubitandi rationem respondetur, habitum fidei non expelli nisi per peccatum internum, quod directè excludit fidem intellectualem, quæ per se & principaliter est contenta à Deo per habitus infusionem: confessio vera externa solum per accidens, pro certis circumstantiis.

416. Dubitatur 2. An silentium habeatur pro fidei negatione, quando quis de suis fidei interrogatur. 2. Tunc haberi pro negatione fidei, quando in his circumstantiis indicat evanescentiam potius fidei, quam contemptum interrogantis, secus si significet potius contemptum